

Forfatter: Udrag fra Det forbandede Huus

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 100.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366419008/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

nen i Tusmørket, medens Ilden knittede muntert i Vindovnen og lyste gennem Laagen ud paa Gulvet, savnede de ofte den Gamle og talede om ham med Vecmod og Kjerlighed. Men Johanne saae dog imellem lidt angstelig hen til den ledige Stol i Krogen, og naar Maanen skinnede ind paa den gennem de smaa Vinduesruder, var det hende undertiden ligesom han sad der endnu, men bleeg og blodig og med dryppende Løkker.

»Lad os tænde Lys – sagde hun da – Barnet er utroligt, synes mig, jeg maa see, om der er Intet, som trykker det.«

En Aften var der intet Lys nede; det maatte hentes i Pakkammeret paa Loftet. Hun tændte Stumpen i Lygten og gik ud, medens Frants vuggede Barnet og vilde hille det roligt. Da hørte han et Baider paa Loftet, som af et faldende Menneske, og han syntes Johanne havde skreget; han lod Vuggen staae og fór op ad Loftstrappen efter hende. Der laa hun, med den slukte Lygte i Haanden, bleeg og afmægtig, ved Ligkisten. Forfærdet bar han hende ned, fik tændt Lys og bragt hende til Live, medens han bekymret spurgte om hvad der var hendet hende.

»Ak, jeg er dog et stakkels frygtsomt Barn – sagde Johanne og fattede sig – var ubekymret for mig! det var kun Farbroders Kiste, som forskrækkede mig. Jeg vilde have bedet dig hente Lysene; men jeg skammede mig, og da Trækvinden blæste Lyset ud i Lygten deroppe, var det som en Dødnings kolde Aandepust berørte mig, jeg stødte i Mørke paa Ligkisten og syntes Kisteaaget hævede sig – og saa tabte jeg Sands og Samfug i min barnagtige Forfærdelse.«

»Den Kiste skal ikke oftere forskrække dig – sagde Frants – jeg sætter den imorgen i Avisen til Salg.« Den blev nu ogsaa buden tilfals; men naar en Kjøber melde sig, var den enten for stor eller for lille.

En Dag kom Hr. Stork med Skjoder paa Huset og Kjøbekontraktionen. Han var en høj og svær Mand, med et Ansigt, som ingen Velvilje indskjød, skjøndt det næsten bestandig smilede, hvilket, naar man noie gav Agt derpaa, dog snarere lignede et Slags Krampe. Han gik gjerne med en ildrød Vest og klædte sig i det Hele som en Pebersvend, der gaar paa Frierie og gjerne vil skjule sin Alder. Han var den Dag endnu mere venlig og forekommende, end sadvanlig, roste Barnets Skjønhed og dets Lighed med den smukke Moder, og tilbød Frants et Laan til at udbedre og forskjønne sin nye Bolig med, hvilket Frants dog ikke modtog, da Huset netop var ham kjerrest i sin gamle